

172. Aki veti segedelmét az Istennek hatalmába

Vad Péter Zsigmond

1. A - ki ve - ti se - ge - del - mét Az Is - ten - nek ha - tal - má - ba, Az oly em - ber bá - tor - sá - gos A meny - nye - i ol - tal - lom - ban.
2. A hú em - ber val - lást té - szen: Te vagy né - kem én Is - te - nem! Bá - tor - sá - gom te vagy né - kem, Ben - ned bí - zom, én Is - te - nem.

3. Mert engemet te megmentél Ellenségimnek törétől, Törvény rettegetésétől, Kemény, nehéz ígétől.
4. Visel téged az Úr Isten Ő szent vállán oltalmában; Bizodalomban hogy lehess, Isten szárnya árnyékában.
5. Jézus Krisztus egy igazság, Körülfog és véd paizsul, Hogy ne légyen félelmed az Éjszakai irtózáttól.
6. Semmit ne félj rettegető Háborúnak nyilaitól, Titkon való kísértéstől, Délben dúló döghaláltól!
7. Ha mellőled bal kéz felől Ezeren mind elhullanak, Tízezeren jobb kéz felől, Semmit néked nem árthatnak.
8. De te magad szemeiddel Ott meglátod bizonyára, Hogy Isten a gonoszokat Megítéli, megalázza.

9. Mert vagyon nagy bizodalmad Az Istennek hatalmában, Bátorságod helyeztetted A Felséges oltalmába.
10. Nem járulhat néked soha Semmi gonosz romlásodra, Sem házadra nem közelget Veszedelemnek ostora.
11. Mert parancsolt tefelőled Szolgáló szent angyalinak, Hogy jártodban és keltedben Őrizetlen ne hagyjanak.
12. Az Istennek angyalai Úgy hordoznak szent kezükben, Hogy lábadat meg ne üssed Észrevétlen kemény kőben.
13. Áspiskígyót te lebírhatsz, Baziliszkuszt megtapodhatsz, Mert a törvény és a bűnök Rajtad már nem uralkodnak.
14. Talpad alatt nyomorgatod Az ördögöt és oroszlánt, A rút halált, kárhozatot, A poklot és a nagy sárkányt.
15. Szól az Isten az emberről: Merthogy bennem reménykedett, Kimentem őt rabságából, Mert ismeri szent nevemet.
16. Ha énhozzám ő felkiált, Meghallgatom és megmentem. Vele lések búsuitában, Részeltetem dicsőségben.
17. Adok néki hosszú napot, Véghetetlen boldogságot, Üdvözítem Krisztusomban, Hogy általa legyen áldott.